

steet ved Andet end ved et Tilfælde, og Andet har jeg ikke meent ved at bruge Udtrykket Mirakel. Nu kom Sagen til Folkethinget; der blev Procentsystemet vedtaget med en stor Majoritet og flere Gange, og saa ender det alligevel med, at det, som Regjeringen fra Først af har været imod, og det, som saa at sige hele Landstinget paa een Stemme nær har været imod, og det, som Folkethinget har været imod, bliver det, der skal være Lov. Det er dog en forunderlig Skæbnens Tilstiftelse, som er indtruffen ved dette Lovforslags Afgjørelse. Men, som sagt, havde Regjeringen oprindelig foreslået Lovforslaget med Overbeviisning om, at det var det Nødvendige, at dette Resultat kom ud, skulde jeg dog have fundet det taaleligt, at det skeer, som nu er i Begreb at ske, imod en sliig stor Modstand fra saamange Sider og imod en saadan Overbeviisning om det Urigtige i, at Contingentsystemet bliver Norm ved denne Lovs Udførelse. — Jeg kan heller ikke lade være at bemærke i Anledning af nogle Ytringer, der fremkom fra en æret Taler lidt tidligere i dette Møde, at dette Procentsystem undergik en Forandring igjennem et Endringsforslag, som fremkom fra Mænd, som nu idag sees at være Tilhængere af Contingentsystemet. Det er altsaa et Slags Gift, som Procentsystemet fik ind af nogle Modstandere, og derfor troer jeg, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Spønne) ikke skal behøve at bemærke her, at det har villet sætte Alt, hvad det ønskede, igjennem paa engang, og af den Grund nu ikke fik Noget, men jeg troer snarere, at man maa advare om, ikke en anden Gang saaledes at lade sig føre paa Glatis af sine Modstandere. — Jeg har kun villet have Ordet, for at det kunde blive klart, at jeg ikke hører til dem, der troe, at her foreligger noget Cabinetsspørgsmaal, andet end af samme Slags, som kan komme til at foreligge ved enhver Leilighed, idet det nemlig ingenlunde forholder sig saaledes, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Rühnel) sagde, at der ved at negte denne Lov kunde

opstaae en finantstiel Forlegenhed for Regjeringen, da det er klart udtalt her tidligere, at det vilde være tidsnok, naar Regjeringen kunde faa den ene Trediedeel af det forlangte Beløb i Slutningen af indværende Finantsaar, og der efter Grundloven skal komme en Rigsdag sammen saa betimelig, at den med Lethed og hurtigt efter de langvarige Forhandlinger, der have været førte om denne Sag, maatte kunne ende et Forslag, saaledes at Regjeringen havde Pengene til sin Disposition i det Næbste, da den trængte til dem. Det er altsaa dette, som jeg ønsker saavidt muligt at holde fast, at her ikke foreligger nogen anden Art af Ministercrise end en saadan, der kan fremkaldes af ethvert Ministerium til enhver Tid, naar det seer, at det ved Hjælp deraf og under Landstingets Medvirkning kan sætte igjennem, hvad det ønsker, ligeoverfor Folkethingets bestemte og gjentagne udtalte Mening.

Formanden: Jeg skulde dog henstille, om det ærede Medlem vil finde det ganske rigtig at forudsætte, at et Ministerium vil gjøre en Sag til et Cabinetsspørgsmaal, uden at det er Ministeriets fulde Overbeviisning, at der er tilstrækkelig Føie dertil, og om man bør underlægge en saadan Beslutning saadanne Motiver, som det ærede Medlem synes at ville underlægge den.

Winther: Jeg har jo ikke sagt Andet, end at efter min Mening var den Grund til en Ministercrisis, som her forelaa, ikke andet, end at den kunde komme tilveie ved enhver givne Leilighed. Jeg kan jo ikke bestemt udtale Noget om, af hvilke Grunde Ministeriet her har stillet sig, som det har — ja, de Herrer maae undskyldes, at jeg taber Traaden, naar den ærede Formand saaledes afbryder mig — (Formanden: Det er det ærede Medlems egen Skyld.) Jeg vilde kun slutte med den Bemærkning, at her er et klart Beviis paa den Stilling for Folkethinget, som er blevet tilveiebragt ved den nye Grundlov. Det